

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 607/2013-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 3. októbra 2013 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. V. K., P., zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. Z. Č., s. r. o., B., konajúcou prostredníctvom advokátky a konateľky JUDr. Z. Č., ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Prievidza sp. zn. 4 C/53/2004 z 20. marca 2012 a rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 17 Co/270/2012 z 20. februára 2013, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. V. K. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. mája 2013 doručená sťažnosť JUDr. V. K., P. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Prievidza (ďalej len „okresný

súd“) sp. zn. 4 C/53/2004 z 20. marca 2012 a rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 17 Co/270/2012 z 20. februára 2013.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že okresný súd rozhodol o návrhu obchodnej spoločnosti S., s. r. o., B. (ďalej len „navrhovateľ“) proti sťažovateľovi ako odporcovi namietaným rozsudkom č. k. 4 C/53/2004-431 z 20. marca 2012 tak, že konanie v časti o zaplatenie istiny 42 758,53 € zastavil. Okresný súd ďalej zaviazal sťažovateľa zaplatiť navrhovateľovi 209 994,36 € spolu s úrokom z omeškania 12,5 % ročne zo sumy 207 926,93 € od 2. októbra 2003 do zaplatenia a spolu s úrokom z omeškania 12,5 % ročne zo sumy 2 067,43 € od 17. októbra 2003 do zaplatenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšku návrh zamietol. Sťažovateľa tiež zaviazal nahradiť trovy konania navrhovateľa.

Proti rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd rozsudkom č. k. 17 Co/270/2012-592 z 20. februára 2013 tak, že rozsudok okresného súdu potvrdil ako vecne správny.

Sťažovateľ namieta, že predmetné rozhodnutia okresného súdu a krajského súdu sú arbitrárne a zjavne neodôvodnené. V argumentácii v prvom rade uvádza svoje výhrady k posúdeniu výšky škody, ktorá mala právnomu predchodcovi navrhovateľa vzniknúť. V tejto súvislosti v sťažnosti uvádza:

„Napriek skutočnosti, že sťažovateľ vyúčtovaniami ako aj jednotlivými súdnymi rozhodnutiami nepochybniteľne preukázal, že v exekučnom konaní EX 2018/2002 sťažovateľ poskytol oprávnenému plnenie po vykonaní exekúcie príkazom pohľadávky z účtu v banke iba vo výške 3.422.672.80 Sk, porušovateľ v 1) rade a ani porušovateľ v 2) rade pri rozhodovaní o nároku navrhovateľa nevzali toto vôbec na zreteľ a vyhovel návrhu navrhovateľa v tej časti istiny, ktorým žiadal priznať náhradu škody vo výške 209.994,36 € (6.326.290,10 Sk). ...

Porušovateľmi v 1) a v 2) rade priznaná výška náhrady škody je nesprávna, keďže bola preukázaná skutočnosť, že sťažovateľ pri výkone exekučnej činnosti proti právnomu predchodcovi navrhovateľa viedol okrem exekučného konania EX 2018/2002 aj 32 ďalších

exekučných konaní a v rámci napadnutého exekučného konania, ktoré bolo predmetom konania vedeného pod sp. zn. EX 2018/2002 vymohol pre oprávneného iba sumu 3.422.672,80 Sk (t. j. 113.611,92 €). ...

Sťažovateľ v každom exekučnom konaní a teda aj v exekučných konaniach vedených proti právnomu predchodcovi navrhovateľa ukončuje konanie daňovým dokladom (vyúčtovaním), ktorý je potom riadne zaúčtovaný v účtovnej evidencii, slúžiaci pre výpočet DPH, dane zo závislej činnosti, odvodov, atď. pre sťažovateľa ako súdneho exekútora, oprávneného a povinného.

Nakol'ko sťažovateľ bol povinný uspokojovať všetky exekúcie pomerne, musel sumu 6.384.986,40 Sk pomerne poukázať na uspokojenie všetkých ostatných u neho vedených exekúcií, čo aj vykonal. Pre daný prípad, výlučne za účelom pomerného uspokojovania pohľadávok v rámci vedených exekúcií sa tak sťažovateľ dostal do formálneho postavenia osoby povinnej výťažok rozvrhnúť medzi ostatných veriteľov a preto vydal rozhodnutia, ktorými svoju osobu ako osobu povinnú vydať výťažok z exekúcie EX 2018/2002 zaviazal nevyplatiť zvyšnú časť vymoženej sumy povinnému, ale uspokojiť oprávneného v ostatných ním vedených exekúciách vo výške 2.853.214,-Sk a v exekučnom konaní Ex 2018/2002 vo výške 3.422.672,80 Sk. Zvyšnú časť vymoženej sumy vo výške 109.099,60 Sk sťažovateľ použil na exekučné konania Ex 192/03 až 200/03, kde oprávneným bola CHZP...

O týchto skutočnostiach bol právny predchodca navrhovateľa upovedomený vyúčtovaním jednotlivých exekúcií a tiež bol upovedomený zaslaním zo dňa 14. 07. 2003 o vymoženej čiastke v EX 2018/2002.

Všetky uvedené skutočnosti sťažovateľ vyúčtovaniami ako aj jednotlivými súdnymi rozhodnutiami nespochybniteľne v súdnom konaní preukázal.

Napriek vedomosti navrhovateľa o skutočnej výške pohľadávky prikázanej z účtu povinného za účelom plnenia v rámci exekučného konania EX 2018/2002, a napriek skutočnosti, že aj porušovatelia v 1) a v 2) rade boli s uvedenými skutočnosťami rozhodnými pre priznanie výšky náhrady škody oboznámené, v rozpore so skutkovým stavom priznal porušovateľ v 1) rade a porušovateľ v 2) rade navrhovateľovi náhradu škody nielen v navrhovateľom nepreukázanej výške, ba naopak v dvojnásobnej výške oproti preukázanému stavu...“

Sťažovateľ ďalej namieta záver konajúcich súdov o porušení jeho povinností vyplývajúcich zo zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len „Exekučný poriadok“). V tejto súvislosti uvádza:

„Z predložených dôkazov v konaní jednoznačne vyplynulo, že sťažovateľ postupoval v súlade so zákonom, keď po preukázaní všetkých námietok povinného súdu a rozhodnutí súdu o námietkach, v súlade so zákonom pokračoval v exekúcii proti právnomu nástupcovi pôvodného povinného na základe prechodu práv a povinností na nového povinného - P., a. s.“

Sťažovateľ ďalej poukazuje na dôkazy, ktoré predložil na preukázanie svojich tvrdení – na list právneho zástupcu obchodnej spoločnosti P., s. r. o., pôvodnému navrhovateľovi, ktorým ho vyzýva na urovanie pohľadávok postúpených obchodnou spoločnosťou M., a. s., zmluvou z 15. júna 1998, a tiež na dohodu z 5. februára 2001 o vypořiadaní záväzku, na základe ktorej pôvodný navrhovateľ uznal uvedené záväzky voči obchodnej spoločnosti P., s. r. o. Sťažovateľ tiež poukázal na judikát Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 20 Cdo/3941/2007 o účinkoch zmluvy o predaji podniku, ktorý ale konajúce súdy nevzali do úvahy. V sťažnosti ďalej uvádza:

«Tvrdenie porušovateľa v 1) rade, že z dohody o vysporiadaní záväzku, z jej obsahu sa nedá vyvodit' prechod povinností pôvodného povinného na pôvodného navrhovateľa je v rozpore s preukázanými skutočnosťami. Na túto skutočnosť poukázal sťažovateľ v podanom odvolaní, pričom porušovateľ v 2) rade sa uvedeným rozporom medzi tvrdením porušovateľa v 1) rade a preukázaným skutkovým stavom nezaoberal a nezaoberal sa ani judikatúrou potvrdzujúcou tvrdenia sťažovateľa.

Okrem toho, z odôvodnení rozsudkov porušovateľov v 1) a v 2) rade nevyplýva jednoznačné právne posúdenie, že nedošlo k prechodu práv a povinností ale len konštatovanie, že „nemalo byť jednoznačne preukázané“, že by bolo došlo k prechodu práv a povinností na nový subjekt, teda ani porušovateľa v 1) a v 2) rade jednoznačne nepotvrdili neplatnosť prechodu práv a povinností.

Sťažovateľ predsa nie je orgán, ktorému by náležalo rozhodovať o platnosti právnych úkonov. Vykonal však všetko preto, aby zodpovedný orgán (súd) povinným

namietanú platnosť právneho úkonu posúdil. To že súd tak nevykonal, a nezastavil exekúciu napriek oboznámeniu sa s relevantnými dokladmi, nemohlo predsa tvoriť reálny právny základ na svojvoľné nevykonanie exekúcie zo strany sťažovateľa. ...

Napríklad svedkovia JUDr. Ž. a Ing. H. na pojednávaní dňa 07. 10. 2011 potvrdili, že právny predchodca navrhovateľa ako povinný svoj záväzok voči oprávnenému uznával.

Právny predchodca navrhovateľa dokonca uhradil oprávnenému časť záväzku. Sťažovateľ predložil súdu aj potvrdenie o tom, že právny predchodca navrhovateľa uhradil ako nový povinný trovy právneho zastúpenia JUDr. Z. Na uvedené skutočnosti porušovatelia v 1) a v 2) rade neprihliadli.

V prípade, ak by porušovatelia v 1) a v 2) rade venovali pozornosť tvrdeniam sťažovateľa uvádzaným v podanom odvolaní, ktoré vychádzajú z daného skutkového stavu a v konaní boli preukázané, a riadne by sa oboznámili so všetkými dôkazmi a tvrdeniami v konaní pred súdom, nemohli by dospieť k záveru, že sťažovateľ viedol exekúciu proti inému, než tomu, kto bol uvedený v exekučnom titule za situácie, že nedošlo k prechodu alebo k prevodu predmetnej povinnosti z P. a.s. na pôvodného navrhovateľa P. a. s., t. j. že sťažovateľ postupoval v rozpore s § 37 ods. 3 Exekučného poriadku.»

Sťažovateľ v rámci svojej argumentácie poukazuje na príslušné ustanovenia Exekučného poriadku účinné v čase podania návrhu na vykonanie exekúcie a tiež na ustanovenia zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 328/1991 Zb.“), pričom v sťažnosti uvádza:

„Aj keď bola exekúcia vedená proti P., a. s. prerušená z dôvodu vyhlásenia konkurzu na majetok P., a. s., exekútorovi nič nebránilo pokračovať v exekúcii proti právnomu nástupcovi pôvodného povinného na základe prechodu práv a povinností na nového povinného - P., a. s., nakoľko exekučné konanie sa netýkalo majetku patriaceho do podstaty P., a. s. ale sa týkalo majetku P., a. s...

Z odôvodnenia porušovateľa v 2) rade vyplýva, že tento sa nezaoberal skutočnosťou, že sťažovateľ konal v súlade so zákonom a povinnosťami vyplývajúcimi mu zo zákona, ba čo viac, tento konal s vynaložením všetkej odbornej starostlivosti. ...

Z obsahu podania sťažovateľa, ktorým súdu predkladal povinným vznesené námietky, jednoznačne vyplýva úmysel upovedomiť súd o skutočnostiach odôvodňujúcich zastavenie konania.

Súd bol oboznámený so všetkými námietkami ako aj listinnými dôkazmi preukazujúcimi postup podľa § 37 ods. 3 zákona č. 233/1995 Z. z., a na základe toho mohol aj bez návrhu exekúciu zastaviť, čo však nevykonal a sťažovateľ bol povinný v zmysle § 52 ods. 1 Exekučného poriadku pokračovať vo výkone svojej exekútorskej činnosti.

Okrem vyššie uvedených podaných námietok, povinný nevyužil žiadne iné zákonom ustanovené procesné prostriedky ochrany jeho procesného postavenia, napriek tomu, že tomuto nič nebránilo v podaní návrhu na zastavenie exekúcie, či už exekútorovi alebo súdu, prípadne v podaní návrhu na odklad exekúcie a pod., čo však povinný t. j. právny predchodca navrhovateľa nevykonal.

Sťažovateľ ako exekútor nemal možnosť zastaviť exekučné konanie. Takúto možnosť zákon dáva jedine súdu. Jedine súd je oprávnený exekúciu zastaviť, a to aj bez návrhu. ...

Ani jedna zo skutočností odôvodňujúca upustenie resp. vrátenie poverenia nenastala. Preto aj z uvedeného jednoznačne vyplýva povinnosť exekútora konať a exekúciu vykonať, pokiaľ súd exekúciu nezastaví.

Zo skutočností uvedených..., s ktorými boli porušovatelia v 1) a v 2) rade oboznámení, vyplýva, že k žiadnemu pochybeniu pri priamom výkone činnosti podľa Exekučného poriadku, zo strany sťažovateľa nedošlo. Porušovatelia v 1) a v 2) rade však na vyššie uvedené skutočnosti nebrali zreteľ, čo svedčí o svojvoľnom rozhodovaní v rozpore s platným právom.

Údajná škoda, ktorá mala vzniknúť navrhovateľovi, mu preto v žiadnom prípade nemohla vzniknúť v príčinnej súvislosti s porušením povinností sťažovateľa vyplývajúcich mu zo zákona č. 233/1995 Z. z. a ani z iného zákona, nakoľko tento konal v medziach zákona za účelom riadneho výkonu verejnej moci, ktorú mu zveruje zákon na vykonávanie núteného výkonu súdnych a iných rozhodnutí a na ďalšiu činnosť. ...

Porušovateľ v 1) rade svojím rozhodnutím vykonal konanie, ktoré svojou podstatou (aj keď je nazvané ako konanie o náhradu škody) predstavuje navrátenie do predošlého stavu, čo je v exekučnom konaní vylúčené a uvedené mu odobrili svojím rozhodnutiami aj porušovatelia v 1) a v 2) rade.“

Sťažovateľ tiež namieta, že konajúce súdy vyhodnotili jeho námietku nedostatku pasívnej legitímácie arbitrárne. Nesúhlasí s ich záverom, že jeho zodpovednosť je potrebné posúdiť podľa § 33 ods. 1 Exekučného poriadku (v znení účinnom v rozhodnom čase, pozn.) a nie podľa ustanovení zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom (ďalej len „zákon č. 58/1969 Zb.“). V sťažnosti ďalej poukazuje na to, že:

„V rozpore s vlastným právnym názorom, podľa ktorého nemá v danom prípade zodpovedať za škodu štát, nakoľko sťažovateľ nebol v postavení štátneho orgánu porušovateľ v 1) rade v tej istej právnej veci vydal uznesenie sp. zn. 4C/53/2004-470 zo dňa 11. 07. 2012, ktorým priznal sťažovateľovi postavenie štátneho orgánu v danom konaní a zrušil svoje vlastné rozhodnutie, ktorým zaviazal sťažovateľa na uhradenie súdneho poplatku. ...

Sťažovateľ má za to, že porušovatelia v 1) a v 2) rade nesprávne vyhodnotili námietky sťažovateľa o tom, že z nižšie uvedených na vec sa vzťahujúcich právnych predpisov, právnej praxe ako aj z konštantnej judikatúry súdov je nevyhnutné použitím analogie legis dospieť k záveru, že zodpovednosť štátu podľa zákona č. 58/1969 Zb. sa vzťahuje aj na škodu spôsobenú exekútorom a v súlade s ustanoveniami zákona č. 58/1969 Zb. má byť v predmetnom konaní pasívne legitimovaným t.j. odporcom v danom prípade štát a nie sťažovateľ. ...

V čase kreovania zákona č. 58/1969 Zb. až do 30. 11. 1995, kedy nadobudol účinnosť zákon č. 233/1995 Z. z (Exekučný poriadok), výkon rozhodnutí bol upravený výlučne ustanoveniami šiestej časti Občianskeho súdneho poriadku - teda občianskym súdnym konaním. Až od 01. 12. 1995 bolo možné okrem návrhu na výkon rozhodnutia podľa šiestej hlavy OSP podať aj návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (§ 251 OSP v znení účinnom od 01. 12. 1995).

Exekučný poriadok, v platnom znení do 30. 6. 2004 neupravoval výslovným ustanovením právnú situáciu, ako postupovať v prípade zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, majúc na mysli postup súdneho exekútora v exekučnom konaní, teda neobsahoval ustanovenie plne zodpovedajúce danému skutkovému stavu, pričom neupravoval ani takúto procesnú situáciu, z čoho jednoznačne vyplýva, že bolo potrebné

danú právnu skutočnosť podriaadiť určitému (konkrétne) ustanoveniu zákona za použitia analógie práva. ...

Skutočnosť, že predchádzajúca právna úprava § 33 ods. 1 Exekučného poriadku neupravovala odkaz na zákon č. 58/1969 Zb., resp. že upravovala možnosť liberácie, nevyklučuje povinnosť osôb, ktoré sa cítia poškodené výkonom verejnej moci exekútora, uplatňovať svoj nárok spôsobom podľa zákona č. 58/1969 Zb...

Ako vyplýva z definície právneho postavenia súdneho exekútora podanej priamo Exekučným poriadkom, exekútor v exekučnom konaní vykonáva úlohy štátneho orgánu. Právne postavenie exekútora je ustanovené tak, že v rámci del'by verejnej (štátnej) moci sa exekútor podieľa na realizácii základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Na súdneho exekútora vykonávajúceho exekučnú činnosť treba v zmysle uvedeného hľadieť ako na orgán, ktorému je zverený výkon verejnej (štátnej) moci v rozsahu ustanovenom zákonom, a to Exekučným poriadkom a subsidiárne Občianskym súdnym poriadkom. ...

Porušovateľ v 2) rade nesprávne posúdil skutočnosť, že sťažovateľ ako súdny exekútor vykonával činnosť, ktorou bol nútený výkon súdneho rozhodnutia, ktorý prislúcha štátu a ako štátny orgán ho vykonáva exekútor, avšak v prípade ak by v dôsledku jeho činnosti mala vzniknúť škoda, túto nie je možné si uplatňovať voči štátu. Nakoľko medzi navrhovateľom ako povinným a súdnym exekútorom neexistuje súkromnoprávny vzťah, ale verejnoprávny vzťah z titulu sťažovateľovho výkonu štátnej moci, v danom prípade za činnosť, ktorou je výkon štátom zverenej moci musí niesť štát aj zodpovednosť.“

Sťažovateľ ďalej namietka, že konajúce súdy neprihliadli na jeho odvolacie námietky a v súvislosti s výkladom § 33 ods. 1 Exekučného poriadku neuviedli, čo je potrebné považovať za samotnú exekučnú činnosť a čo činnosť vykonávanú v súvislosti s touto činnosťou. V tejto súvislosti ďalej v sťažnosti uvádza:

„Posúdenie zodpovednosti sťažovateľa za škodu s poukazom na § 33 ods. 1 Exekučného poriadku neobstojí, nakoľko konanie sťažovateľa, ktoré je predmetom sporu medzi účastníkmi - výkon exekúcie je priamou činnosťou súdneho exekútora. V tomto prípade nejde o konanie v súvislosti s činnosťou podľa tohto zákona, nakoľko týmto

ustanovením mal zákonodarca v úmysle iné, vedľajšie činnosti, ktoré v rámci priameho výkonu exekútorskej činnosti vykonáva súdny exekútor.

Z vyššie uvedených skutočností vyplýva, že porušovatelia v 1) a v 2) rade nesprávne právne posúdili vec, nakoľko v prípade, ak by sa námietkou sťažovateľa zaoberali a zaoberali sa tiež výkladom daného ustanovenia, po správnej aplikácii tohto ustanovenia na daný skutkový stav by dospeli k záveru o tom, že v danom prípade je pasívne legitimovaným subjektom štát a zamietli by návrh navrhovateľa v dôsledku nedostatku pasívnej legitimácie sťažovateľa.“

Sťažovateľ tiež namieta nesprávnu interpretáciu a aplikáciu § 135 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) konajúcimi súdmi, pričom v sťažnosti dospel k záveru, že:

„Vzhľadom k tomu, že Slovenská komora exekútorov ako aj Ministerstvo spravodlivosti SR rozhodli, že sťažovateľ nespáchal žiaden správny delikt postihnuteľný podľa príslušných právnych predpisov (zákon č. 233/1995 Z. z.), máme zato, že porušovatelia v 1) a v 2) rade boli tými rozhodnutiami viazaní, resp. mali z týchto rozhodnutí prinajmenšom vychádzať.

Porušovatelia v 1) a v 2) rade sa rozhodnutiami uvedených orgánov nezaoberali a nijako sa nevysporiadali s tým, ako tieto vyhodnotili konanie sťažovateľa, ale porušovateľ v 2) rade uviedol, že súd v občianskom súdnom konaní nie je viazaný oslobodzujúcim rozsudkom, pričom ako dospel k uvedenému záveru tento neuvádza.

V prípade, ak uvedené tvrdenie opiera porušovateľ v 2) rade o judikatúru týkajúcu sa trestného konania, podľa ktorej súd v občianskom súdnom konaní nie je viazaný oslobodzujúcim rozsudkom, túto nesprávne aplikoval na daný skutkový stav a nemožno o ňu oprieť rozhodnutie, že nedošlo v danom prípade ku konaniu v rozpore s § 135 O. s. p., nakoľko v danom prípade neposudzovali konanie exekútora t. j. sťažovateľa orgány činné v trestnom konaní.“

Na základe týchto skutočností sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie rozhodol týmto nálezom:

„Rozsudkom sp. zn. 4C/53/2004-431 zo dňa 20. 03. 2012 porušovateľa v 1) rade a rozsudkom sp. zn. 17Co/270/2012-592 zo dňa 20. 02. 2013 porušovateľa v 2) rade bolo porušené základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Rozsudok porušovateľa v 1) rade sp. zn. 4C/53/2004-431 zo dňa 20. 03. 2012 a rozsudok porušovateľa v 2) rade sp. zn. 17Co/270/2012-592 zo dňa 20. 02. 2013 sa zrušujú a vec sa vracia na ďalšie konanie.

Sťažovateľ má právo na náhradu trov konania.“

Sťažovateľ zároveň navrhuje, aby ústavný súd rozhodol o dočasnom opatrení podľa § 52 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) tak, aby rozhodol *„o odložení vykonateľnosti rozsudku porušovateľa v 1) rade sp. zn. 4C/53/2004-431 zo dňa 20. 03. 2012 v spojení s rozsudkom porušovateľa v 2) rade sp. zn. 17Co/270/2012-592 zo dňa 20. 02. 2013 a tretej osobe - navrhovateľovi uložil, aby sa dočasne zdržal oprávnenia mu priznaného právoplatným rozhodnutím.“*

Sťažovateľ svoj návrh na rozhodnutie o dočasnom opatrení odôvodňuje takto:

„Vzhľadom k tomu, že prípadný výkon právoplatného rozhodnutia porušovateľa v 1) rade v znení rozhodnutia porušovateľa v 2) rade, by u sťažovateľa spôsobil veľké hospodárske nereparovateľné škody, navrhujeme, aby ústavný súd rozhodol dočasným opatrením o odložení vykonateľnosti napadnutých rozhodnutí.

V prípade, ak by navrhovateľ podal návrh na výkon rozhodnutia a vymohol by od sťažovateľa priznanú sumu a následne by ústavný súd zrušil rozhodnutia porušovateľov v 1) a v 2) rade a vrátil vec na ďalšie konanie, je vzhľadom na charakter spoločnosti navrhovateľa, ktorá má len základné imanie vo výške 5.000,- €, viac než pravdepodobné, že následne by sa sťažovateľ nemusel domôcť neprávom vymožených prostriedkov.

Naopak, pokiaľ by ústavný súd opatrením rozhodol o odložení vykonateľnosti napadnutých rozhodnutí, navrhovateľovi ostávajú zachované všetky zákonné predpoklady na úspešné vymoženie priznaného nároku od sťažovateľa.“

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

1. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom okresného súdu sp. zn. 4 C/53/2004 z 20. marca 2012

Špecifickosť sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy spočíva okrem iného aj v tom, že k jej podaniu môže zásadne dôjsť až subsidiárne. Zmysel a účel zásady subsidiarity vyplýva aj z toho, že ochrana ústavnosti nie je a ani z povahy veci nemôže byť iba úlohou ústavného súdu, ale je takisto úlohou všetkých orgánov verejnej moci, v tom rámci predovšetkým všeobecného súdництва. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti inštitucionálny

mechanizmus, ktorý nastupuje až v prípade zlyhania všetkých ostatných do úvahy prichádzajúcich orgánov verejnej moci.

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom okresného súdu sp. zn. 4 C/53/2004 z 20. marca 2012 ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity ustanovený v čl. 127 ods. 1 ústavy (premietnutý aj do § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde), z ktorého vyplýva, že právomoc ústavného súdu je daná iba vtedy, ak o ochrane základných práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Ústavný súd preto konštatuje, že nemá právomoc preskúmať napadnutý rozsudok okresného súdu sp. zn. 4 C/53/2004 z 20. marca 2012, pretože ho preskúmal na základe odvolania sťažovateľa podľa § 201 a nasl. OSP krajský súd.

V súvislosti s namietaným porušením základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je preto z ústavného hľadiska pre ústavný súd podstatné a určujúce len preskúmanie rozsudku krajského súdu sp. zn. 17 Co/270/2012 z 20. februára 2013 (obdobne napr. m. m. III. ÚS 135/04, IV. ÚS 405/04, III. ÚS 133/05). Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

2. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu sp. zn. 17 Co/270/2012 z 20. februára 2013

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu za zjavne neopodstatnenú možno považovať sťažnosť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za

zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Z tohto ústavného postavenia vyplýva, že úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05).

Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je založená na princípe subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch do týchto práv alebo slobôd rozhoduje len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, ak by účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom neboli zlučiteľné s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. V nadväznosti na to nie je ústavný súd zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

V sťažnosti sťažovateľ namieta porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu č. k. 17 Co/270/2012-592 z 20. februára 2013.

Krajský súd v odôvodnení namietaného rozsudku z 20. februára 2013 uviedol, že *„rozsudok súdu prvého stupňa je potrebné v napadnutej vyhovujúcej časti ako vecne správny potvrdiť podľa § 219 ods. 1 O. s. p., pričom v náväznosti na § 219 ods. 2 O. s. p. odvolací súd v celom rozsahu poukazuje na vecne správne a vyčerpávajúce odôvodnenie súdu prvého stupňa, s ktorým sa stotožňuje. ...*

Súd prvého stupňa v prejednávanej veci vykonal dostatočné dokazovanie, vec po právnej stránke správne posúdil a v konečnom dôsledku aj správne vo veci rozhodol.“

Krajský súd sa v odôvodnení svojho rozsudku ďalej vysporiadal s odvolacími námietkami sťažovateľa. K námietke nedostatku pasívnej legitímácie uviedol:

„Neobstoja námietky zo strany odporcu ohľadom nedostatku vecne pasívnej legitímácie odporu. Faktom je, že v prejednávanej veci pri prípadnej zodpovednosti štátu za spôsobenú škodu je potrebné použiť s poukazom na prechodné ustanovenia tak ako správne konštatoval súd prvého stupňa zák. č. 58/69 Zb. Keďže tento zákon neupravoval zodpovednosť štátu za činnosť exekútora tak ako ju exaktne upravuje zák. č. 514/2003 Z. z. nemožno analogicky vychádzať a výkladom rozširovať účinnosť zák. č. 58/69 Zb.

Súd prvého stupňa postupoval v celom rozsahu správne pokiaľ posudzoval zodpovednosť súdneho exekútora podľa ust. § 33 ods. 1 Exekučného poriadku platného do 30. 06. 2004. Faktom je, že zodpovednosť exekútora v súčasnej dobe upravuje § 4 zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci orgánmi, ktoré konajú v mene štátu. K ním podľa cit. ustanovenia patrí aj súdny exekútor, ak spôsobil škodu pri výkone exekučnej činnosti vykonávanej z poverenia súdu podľa Exekučného poriadku. Súdny exekútor ako fyzická osoba sa považuje za orgán verejnej moci a exekučná činnosť je výkonom verejnej moci podľa § 1 písm. a/ a § 2 písm. b/ bod 2 zák. č. 514/2003 Z. z. Na druhej strane, keďže ku škode došlo pred účinnosťou zák. č. 514/2003 Z. z. tak ako správne konštatoval súd prvého stupňa na prejednaný prípad je nutné použiť ust. zák. č. 58/69 Zb., ktorý však už takúto priamu zodpovednosť štátu za činnosť exekútora

neupravoval. Zároveň je nutné konštatovať, že zodpovednosť exekútora za škodu pri výkone funkcie exekútora je širšia ako podľa zák. č. 514/2003 Z. z., ktorý však nemožno na prejednávany prípad použiť. Pokiaľ teda v čase vzniku škody neexistovala zákonná úprava, ktorá by upravovala zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú pri činnosti exekútora a to aj napriek tomu, že súdny exekútor vykonával svoju činnosť na základe poverenia súdu, je nutné jeho zodpovednosť za škodu posudzovať podľa ust. § 33 Exekučného poriadku platného a účinného v čase vzniku škody.

Obdobne sa danou právnou problematikou zaoberal aj Ústavný súd ČR (výber ÚS 1827/2012) v náväznosti na účinnosť zák. č. 58/69 Zb. a to v súvislosti zodpovednosťou notára za nesprávny úradný postup v čase, keď táto zodpovednosť nebola zák. č. 58/69 Zb. upravená. Pokiaľ teda vychádzame z ust. § 33 ods. 1, 2 v znení platnom a účinnom v čase vzniku škody, exekútor zodpovedá za škodu pri výkone exekučnej činnosti a to nielen za škodu, ktorú spôsobil tretím osobám, ale aj za škodu ktorú spôsobil účastníkom exekučného konania. Zároveň je nutné zdôrazniť, že táto zodpovednosť zo strany exekútora je zodpovednosťou objektívnou, teda je uplatniteľná bez ohľadu na subjektívnu stránku, teda zavinenie na strane škodcu.

S poukazom na vyššie uvedené preto neobstoja námietky zo strany odporcu o nedostatku jeho vecnej pasívnej legitimácie v prejednávanej veci. Súd prvého stupňa sa touto vecnou pasívnou legitimáciou dôsledne zaoberal a odvolací súd v celom rozsahu na argumentácie súdu prvého stupňa poukazuje...“

Následne sa krajský súd osobitne zaoberal jednotlivými predpokladmi vzniku zodpovednosti za škodu – vznikom škody a jej výškou, protiprávnym úkonom a príčinnou súvislosťou, pričom v týchto súvislostiach uviedol:

„Predpokladom zodpovednosti exekútora je v prvom rade porušenie právnej povinnosti a to predovšetkým povinností obsiahnutých v Exekučnom poriadku a Občianskom súdnom poriadku, ale aj v iných právnych predpisoch platných na území SR, ďalej vznik škody alebo ujmy, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného a ktorú možno vyjadriť v peniazoch, ďalej tu musí byť daná príčinná súvislosť medzi porušením právnej povinnosti a vzniknutou škodou a zároveň je daná možnosť liberácie súdneho exekútora, kedy liberačným dôvodom je, že k škode nemohlo byť zabránené ani pri vynaložení všetkého

úsilia, ktoré možno na ňom požadovať. V súlade s publikovanou judikatúrou možno za vynaloženie všetkého úsilia, ktoré možno požadovať rozumieť všetku objektívnu možnú starostlivosť, ktorú mohol exekútor vyvinúť, aby škodu odvrátil. Takouto okolnosťou je celkom typický neodvratiteľná alebo nepredvídateľná prírodná udalosť ako je napr. povodeň nečakaného rozsahu. Exekútor teda zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil svojim osobným konaním a tiež za škodu, ktorá bola pri výkone činnosti spôsobená jeho zamestnancom.

Pokiaľ teda vychádzame z jednotlivých zložiek zodpovednosti za škodu a výkladu pojmu protiprávny úkon je nutné konštatovať, že základným predpokladom zodpovednosti za škodu je porušenie právnej povinnosti. Právna teória vykladá protiprávny úkon ako prejav ľudskej vôle, ktorý je v rozpore s objektívnym právom. Takýto rozpor je protiprávny bez ohľadu na úmysel, či nedbanlivosť, teda zavinenie. Nie je rozhodné o aké predpisy objektívneho práva, prípadne akého právneho odvetvia ide. Porušenie právnej povinnosti preto môže spočívať buď v konaní aktívnom alebo v opomenutí pokiaľ existoval povinnosť určitým spôsobom konať. K pojmovému vymedzeniu protiprávneho úkonu nie je nutné, aby jeho pôvodným javom, prípadne následkom bola škoda. Škoda ako ďalšia kategória zodpovednosti za škodu môže existovať aj popri alebo bez protiprávneho úkonu. Rovnako nie je rozhodujúce či konajúca osoba vedela, že porušuje právne povinnosti, t. z. či ich chcela alebo nechcela porušiť, prípadne či chcela, či nechcela spôsobiť škodu. To je otázka zavinenia, čo nie je pojmovým znakom protiprávneho úkonu. Porušením práva je aj porušenie ust. § 415 OZ týkajúci sa občianskoprávnej prevencie, ktorá má voči iným právnym predpisom subsidiárnu povahu.

V náväznosti na vyššie uvedené je potom nutné konštatovať, že k protiprávnemu úkonu zo strany exekútora došlo tým spôsobom, že viedol exekúciu voči subjektu, ktorý nebol povinným v danom exekučnom konaní, kedy súd prvého stupňa sa podrobne zaoberal prechodom práv a povinností z pôvodného povinného na právneho predchodcu navrhovateľa a v konaní bolo jednoznačne preukázané, že tu k prechodu práv povinností nedošlo a preto súdny exekútor porušil svoje povinnosti tým, že vymáhal a vymohol v konečnom dôsledku sumu, ktorá je predmetom tohto konania od právneho predchodcu navrhovateľa bez toho, aby mal voči nemu preukázaný prechod práv a povinností z exekučného titulu, na základe ktorého bol poverený vykonaním exekúcie.

Ďalším predpokladom vznikom zodpovednosti za škodu je samotná existencia škody. Výška škoda bola v konaní riadne preukázaná a rovnako odvolací súd poukazuje na konštatovanie súdu prvého stupňa, keď jednoznačne čiastka, ktorá je predmetom tohto konania bola zrazená z účtu právneho predchodcu navrhovateľa a aj v tomto smere odvolací súd poukazuje na vecne správne a vyčerpávajúce odôvodnenie súdu prvého stupňa, s ktorým sa stotožňuje.

Tretím predpokladom zodpovednosti za škodu je objektívna existencia príčinnej súvislosti medzi porušením právnej povinnosti ako príčinou a Škodou vrátane jej rozsahu ako následkom. Existencia príčinnej súvislosti je nevyhnutná bez ohľadu na to, či ide o zodpovednosť založenú na zavinení alebo zodpovednosť objektívnu. Z hľadiska časovej súvislosti medzi porušením právnej povinnosti škodcu a skutkovou udalosťou, z ktorej vznikla škoda, nie je sama o sebe rozhodujúca. Vecná súvislosť príčiny a následku je rozhodujúca, zatiaľ čo časová súvislosť napomáha pri posudzovaní vecnej súvislosti. Táto príčinná súvislosť v prejednávanej veci bola riadne preukázaná. Pokiaľ by exekútor viedol exekúciu voči správne povinnému subjektu z exekučného titulu, nedošlo, by k vzniku škody, t. z. že pokiaľ teda exekútor viedol exekúciu voči právne predchodcovi navrhovateľa bez toho, aby mal preukázaný prechod povinností a záväzkov na tento subjekt, jeho konanie je v príčinnej súvislosti so škodou, ktorá vznikla právne predchodcovi navrhovateľa.“

Krajský súd sa v odôvodnení zaoberal aj s námietkou sťažovateľa, podľa ktorej sa okresný súd neriadil § 135 OSP, a tiež jeho tvrdením, že navrhovateľ sa mal brániť proti exekúcii aj žalobou o vylúčenie veci, pričom uviedol:

„Neobstoja tiež námietky odporcu v tom smere, že súd prvého stupňa sa dôsledne nezaoberal ust. § 135 O. s. p., z ktorého vyplýva viazanosť súdu príslušným rozhodnutím daného orgánu. V prejednávanej veci ani Ministerstvo spravodlivosti SR, ani Komora exekútorov nevydala záväzné rozhodnutie ohľadom porušenia povinnosti zo strany súdneho exekútora, ale len vyjadrenie v tom smere, že súdny exekútor svoje povinnosti porušil. Takýto prípis nemôže byť pre súd záväzný v konaní o posudzovaní škody spôsobenej súdnym exekútorom. Okrem toho je potrebné poukázať na tú skutočnosť, že súd v občianskom

súdnom konaní nie je viazaný oslobodzujúcim rozsudkom, t. z., že námietky odporcu ohľadom porušenia ust. § 135 O. s. p. v odvolaní neobstoja.

Neobstoja tiež námietky odporcu v tom smere, že dotknutá osoba mohla využiť na ochranu svojich práv žalobu o vylúčenie veci z exekúcie v zmysle § 55 zák. č. 233/1995 Z. z. V prejednávanej veci je nepochybné, že predmetom exekučného konania bol výkon rozhodnutia formou odpísania peňažných prostriedkov z účtu právneho predchodcu navrhovateľa. V takomto prípade, ak sa vedie nesprávny výkon exekúcie takýmto spôsobom, z účtu inej osoby ako povinného, nemôže sa táto osoba brániť vylučovacou žalobou. Takáto osoba sa môže brániť len v prípade, ak by sa jednalo o výkon rozhodnutia predajom hnutelných, prípadne nehnuteľných vecí, čo však nie je prejednávaný prípad.

O tom, že exekúcia bola vedená voči nesprávnemu povinnému subjektu svedčí i tá skutočnosť, že v konečnom dôsledku dané exekučné konanie bolo zastavené práve z dôvodu, že nebol preukázaný prechod povinností na iný subjekt, t. z. P. a. s. ako je subjekt určený v exekučnom titule, t. z. P. a. s. (uznesenie OS Považská Bystrica sp. zn. Er 2379/99-55 zo dňa 11. 08. 2003).

Preto v konečnom dôsledku dospel odvolací súd k záveru, že je potrebné napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdiť, pričom vo zvyšku v náväznosti na § 219 ods. 2 O. s. p. odvolací súd poukazuje na vecne správne a vyčerpávajúce odôvodnenie súdu prvého stupňa, s ktorým sa stotožňuje. “

Pri preskúmaní namietaného rozsudku krajského súdu ústavný súd vychádzal zo svojho ustáleného právneho názoru, podľa ktorého odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (tak prvostupňového, ako aj odvolacieho), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (IV. ÚS 350/09).

Ústavný súd preto preskúmal aj rozsudok okresného súdu č. k. 4 C/53/2004-431 z 20. marca 2012, ktorým bol sťažovateľ zaviazaný zaplatiť navrhovateľovi 209 994,36 €

s vymedzeným príslušenstvom. V odôvodnení svojho rozsudku okresný súd podrobne poukázal na vykonané dokazovanie a na skutkové zistenia, ktoré z dokazovania vyplynuli. Okresný súd sa osobitne zaoberal tým, či boli splnené podmienky na to, aby exekútor viedol exekúciu proti inému než tomu, kto bol v exekučnom titule označený ako povinný. V tejto súvislosti v odôvodnení uviedol:

„Vykonateľný exekučný titul - rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č. k. 9Cb/45/97-135 zo dňa 24. 6. 1999, svedčí ako povinnému P., a. s. ... Návrh oprávneného na vykonanie predmetnej exekúcie je zo dňa 3. 9. 1999, podaný na EÚ Mgr. E. M. bol dňa 8. 9. 1999. V návrhu na vykonanie exekúcie oprávnený označil osobu povinného totožne s osobou žalovaného v rozsudku č. k. 9Cb/45/97-135 KS v Trenčíne. ... Zmluva o predaji podniku zo dňa 15. 1. 1998 a Dohoda o vysporiadaní záväzku zo dňa 5. 2. 2001 sa uvádzajú aj v príkaze odporcu na začatie exekúcie zo dňa 14. 3. 2003. Zmluva o predaji podniku formou vzájomného vysporiadania aktív a pasív podľa § 476 a nasl. ObZ datovaná 15. 1. 1998 bola uzavretá medzi P. a. s. P... v označení postupca a P., a. s. P... v označení postupník. Aj keď je táto zmluva označená ako zmluva o predaji podniku uzatvorená podľa § 476 a nasl. ObZ, vychádzajúc z obsahu zmluvy, vymedzenia predmetu zmluvy, označenia postavenia zmluvných strán, neprevádzal sa ňou podnik ani jeho časť. Jej predmetom je vysporiadanie určitých aktív a zároveň prevzatie dlhov ako nevysporiadaných záväzkov voči tretím osobám medzi postupcom a postupníkom, pričom pri aktívach i pasívach je odkaz špecifikácie na prílohy č. 1 – 14. K tejto zmluve neboli účastníkmi konania doložené príslušné prílohy, zmluvu bola predložená odporcom len v kópii, pričom sám odporca spochybňuje navyše dátum uzatvorenia tejto zmluvy. Ak by súd vychádzal z toho, že zmluva bola uzatvorená 15. 1. 1998, potom treba uviesť, že k prechodu práva alebo povinnosti môže dôjsť až po vydaní exekučného titulu v tom zmysle, že nemožno akceptovať taký prechod práva alebo povinnosti, ku ktorému došlo pred vydaním exekučného titulu, pretože ak by k prechodu došlo pred vydaním exekučného titulu, tento prechod sa mal prejaviť už v základnom konaní a vo vyriešení vecnej legitímácie v základnom sporovom konaní. Pochybenie v základnom sporovom konaní spočívajúce v tom, že nebol rešpektovaný prechod práva alebo povinnosti nemožno naprávať v exekučnom konaní. Ak mal odporca pochybnosť, kedy bola uzavretá zmluva o predaji podniku, potom je otázne, prečo pri vedení exekúcie vzal do úvahy túto zmluvu. Treba dodať, že zo zmluvy o predaji podniku

tak, ako bola predložená súdu a ani na základe iných dôkazov vykonaných v tomto konaní nemožno jednoznačne a nespochybniteľne vyvodiť, že na pôvodného navrhovateľa touto zmluvou prešla predmetná povinnosť.

Dohoda o vysporiadaní záväzku ako ďalší úkon, na ktorý sa odporca odvoláva pri zmene osoby povinného oproti exekučnému titulu, je síce datovaná 5. 2. 2001, t. j. po vydaní exekučného titulu a je síce uzatvorená medzi veriteľom P. s. r. o. ako veriteľom a P. ako dlžníkom, ale ani z tejto dohody o vysporiadaní záväzku, z jej obsahu nie je možné predmetnú pohľadávku P. s. r. o. stotožniť s predmetným záväzkom P. a. s. P. Dohoda o vysporiadaní záväzku datovaná 5. 2. 2001 bola doložená odporcom, pričom súdu nebola doložená zmluva o postúpení pohľadávky zo dňa 5. 8. 1998, na ktorú sa táto dohoda odvoláva. Z tejto dohody o vysporiadaní záväzku, z jej obsahu sa nedá vyvodiť (keď pohľadávky resp. dlhy sa uvádzajú len v číselnom vyjadrení, bez toho, aby bola pohľadávka resp. dlh označený konkrétne a bez toho, aby bolo uvedené na základe akých právnych skutočností dlh vznikol) prechod povinnosti pôvodného povinného na pôvodného navrhovateľa. Pre záver, že došlo k prechodu povinností z P. a. s. P. na pôvodného navrhovateľa P. a. s. nestačí tvrdenie bývalého konateľa P. s. r. o. Ing. B. H., že od M. má vedomosť danú ústne, že predmetný záväzok je vo vzťahu k P., že je tu ústne vyhlásenie správcu konkurznej podstaty úpadcu P. a. s., že predmetný záväzok je záväzkom P., a. s., že tu bola dohoda s P., že budú platiť P. s. r. o. Túto výpoveď svedka nepotvrdili vtedajší štatutárni zástupcovia P. Ing. S. a Ing. Č. Výpoveď Ing. B. H., vo vzťahu k správcovi konkurznej podstaty úpadcu nekorešponduje s preukázaným zistením, že P. s. r. o. si predmetnú pohľadávku z predmetného exekučného titulu prihláškou zo dňa 11. 7. 2000 podanou na Krajskom súde v Bratislave dňa 24. 7. 2000 prihlásil do konkurzného konania úpadcu P., a. s.. Prihlásená pohľadávka bola správcom konkurznej podstaty priznaná 15. 2. 2001.

Z horeuvedeného možno vyvodiť, že odporca viedol exekúciu proti inému, než tomu, kto bol uvedený v exekučnom titule za situácie, že nedošlo k prechodu alebo k prevodu predmetnej povinnosti z P. a. s. na pôvodného navrhovateľa P., a. s., t. j. odporca postupoval v rozpore s § 37 ods. 3 Exekučného poriadku.“

K výške škody, ktorá mala vzniknúť, okresný súd uviedol:

„Dôsledkom toho bola skutočnosť, že z účtov pôvodného navrhovateľa P. a. s. boli v období od 18. 6. 2003 do 2. 9. 2003 odpísané peňažné prostriedky v prospech odporcu alebo oprávneného v celkovej výške 6 326 290,10 Sk. Svedčia o tom zmluvy o bežnom účte, oznámenia Tatra banky a. s. Bratislava. Podľa oznámení Tatra banka a. s. boli zrealizované úhrady v prospech súdneho exekútora alebo oprávneného na základe exekučného príkazu č. EX 2018/02, čo potvrdil aj sám odporca. K činnosti odporcu, ktorá bola završená odpísaním peňažných prostriedkov z účtov pôvodného navrhovateľa došlo od 15. 4. 2002 do 2. 9. 2003.“

Okresný súd v odôvodnení svojho rozsudku skúmal, či za škodu je zodpovedný sťažovateľ ako súdny exekútor, a v tejto súvislosti uviedol:

„Pri skúmaní, či za škodu vzniknutú P. a. s. P. zodpovedá odporca ako exekútor, súd vychádzal z prechodného ustanovenia § 27 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. V danom prípade exekučnú činnosť, v súvislosti s ktorou vznikla škoda, vykonával odporca pred nadobudnutím účinnosti zákona č. 514/2003 Z. z. t. j. pred 1. 7. 2004, potom zodpovednosť za škodu spôsobenú rozhodnutiami pred nadobudnutím účinnosti zákona č. 514/2003 Z. z. a za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom pred nadobudnutím účinnosti zákona č. 514/2003 Z. z. sa spravuje doterajšími predpismi. Doterajším predpisom vo vzťahu k zákonu č. 514/2003 Z. z. je zákon č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom. Tento zákon však upravoval zodpovednosť za škodu spôsobenú v občianskom súdnom konaní, v konaní pred štátnym notárstvom, pred správnym konaní, v konaní pred miestnym ľudovým súdom a v trestnom konaní, tiež v konaní orgánov spoločenskej organizácie, čo nie je tento prípad. Zodpovednosť exekútora za škodu v danom čase upravoval zákon č. 233/1995 Z. z. - Exekučný poriadok vo svojom ustanovení § 33 ods. 1 v znení účinnom do 30. 6. 2004 tak ako je citovaný v odôvodnení tohto rozsudku. Toto ustanovenie nemá odkaz na iný osobitný predpis. Súd preto zodpovednosť odporcu ako exekútora posudzoval podľa § 33 ods. 1 Exekučného poriadku so záverom, že odporca je v tomto konaní vecne pasívne legitimovaný.“

Okresný súd ďalej v odôvodnení uzavrel:

„Na základe výsledkov dokazovania súd dospel k záveru, že odporca zodpovedá za škodu vzniknutú navrhovateľovi v zmysle § 33 ods. 3 Exekučného poriadku. Zodpovednosť exekútora za nim spôsobenú škodu v súvislosti s vykonávaním exekučnej činnosti podľa tohto ustanovenia je objektívnou zodpovednosťou bez ohľadu na jeho zavinenie. Predpokladmi zodpovednosti za škodu je vznik škody a príčinná súvislosť medzi vznikom škody a protiprávnym konaním exekútora pri výkone exekučnej činnosti, pričom protiprávnosť tohto konania musí vyplývať z porušenia zákonom ustanovenej povinnosti. Súd musí skúmať, či nie sú dané dôvody na vylúčenie zodpovednosti exekútora, tzv. liberačné dôvody a či teda zodpovedný subjekt vynaložil všetko úsilie, ktoré možno od neho požadovať, pod čím treba rozumieť každú možnú starostlivosť, ktorú bolo možné za daných podmienok konkrétneho prípadu vyvinúť, aby sa zabránilo vzniku škody. Podľa názoru súdu sú splnené všetky predpoklady zodpovednosti za škodu odporcu, pričom protiprávnosť konania odporcu súd vidí v porušení zákonom ustanovenej povinnosti v § 37 ods. 3 Exekučného poriadku, keď odporca viedol exekúciu proti inému než tomu, kto bol v exekučnom titule označený ako povinný, hoci nebolo preukázané, že na v tomto prípade navrhovateľa prešla povinnosť z exekučného titulu. Bol preukázaný vznik škody ako ujmy, ktorá nastala v majetkovej sfére navrhovateľa a je objektívne vyjadriteľná peniazmi, t. j. skutočnej škody. Navrhovateľovi vznikla škoda odpísaním peňažných prostriedkov z jeho účtov v prospech odporcu a oprávneného. Skutočnosť, že odpísané peňažné prostriedky patrili pôvodnému navrhovateľovi, nebolo v konaní sporné. Podľa potvrdení Tatra banky a. s. v súvislosti s predmetným exekučným konaním EX 2018/02 boli pôvodnému navrhovateľovi odpísané peňažné prostriedky celkom vo výške 6 326 290,10 Sk, čo v prepočte na eur činí 209 994,36 eur. Priznaniu tejto sumy navrhovateľovi nebráni právoplatný rozsudok vo veci sp. zn. 40Cb/36/2005 Okresného súdu Trenčín, ktorým bola pôvodnému navrhovateľovi priznaná suma vo výške 3 275 886,80 Sk z dôvodu bezdôvodného obohatenia, ktoré vzniklo na strane P., s. r. o., IČO..., z dôvodu zexekvovania tejto sumy pôvodnému navrhovateľovi v predmetnej exekúcii vedenej odporcom. P. s. r. o., IČO... v zmysle tohto rozsudku totiž neplnil ani pôvodnému navrhovateľovi a ani navrhovateľovi, medzičasom zanikol, jeho záväzok neprešiel na inú osobu. Toto konštatovanie vyplýva z nerozporovaných tvrdení bývalých konateľov P., s. r. o. a P., a. s. Okresný súd Trenčín vo svojej veci sp. zn. 40Cb/36/2005 pri rozhodnutí vo veci samej

vyslovil v podstate obdobný právny názor ako súd v tejto veci. Pokiaľ odporca namietal, že ak je daná jeho zodpovednosť za škodu, tak potom v nižšej sume a to vo výške 3 422 672,80 Sk, t. j. 113 611,92 eur s poukazom na § 97, 110 ods. 2, 3, § 64 Exekučného poriadku a vydané príkazy na začatie exekúcie a vyúčtovania trov vo všetkých odporcom vedených exekučných konaniach, súd uvádza, že sám odporca potvrdil, že exekučný príkaz prikázaním pohľadávky sa realizoval len vo veci sp. zn. EX2018/02, že jeho označenie ako osoby, dlžníka povinného v príkazoch na začatie exekúcie zo dňa 19. 6. 2003 je interným označením v rámci 33 exekučných konaní a že neexistoval vzťah medzi ním a P. a. s. ako vzťah medzi dlžníkom a povinným. Odporca nebol dlžníkom povinného. Medzi protiprávnym konaním odporcu a škodou je daná príčinná súvislosť. Odporca neuviedol a nepreukázal také skutočnosti, ktoré by viedli k jeho liberácii. Takýmto liberačným dôvodom nemôže byť obrana, že pôvodný navrhovateľ nevyužil všetky prostriedky vedúce k zastaveniu exekučného konania. Toto tvrdenie odporcu nezodpovedá celkom pravde, pretože pôvodný navrhovateľ podal v predmetnej exekučnej veci námietky, konanie o námietkach bolo zastavené pre nezaplatenie súdneho poplatku. Opravné prostriedky proti príkazu na začatie exekúcie a upovedomení o spôsobe vykonania exekúcie nie sú prípustné. Napokon vo veci sp. zn. Er2379/99 exekučný súd Okresný súd Považská Bystrica exekúciu zastavil svojim rozhodnutím č. k. Er 2379/99-55 a to nie z dôvodu podaného návrhu na zastavenie exekučného konania oprávneným, ale s poukazom na § 37 ods. 3 Exekučného poriadku z dôvodu, že nebol preukázaný prechod povinnosti z exekučného titulu na iný subjekt - P. , a. s. Ak odporca poukazyval na rozhodnutia o námietkach exekučným súdom v iných exekučných konaniach, potom treba uviesť, že exekučný súd okrem iného aj uviedol, že nezodpovedá skutočnosti tvrdenie P. a. s. ako povinného v daných exekučných konaniach, že exekučný titul znie na iný subjekt, keď exekučný súd uviedol, že v exekučnom titule je subjekt presne označený a to P. “

Základom argumentácie sťažovateľa je jeho nesúhlas s právnym názorom krajského súdu ako odvolacieho súdu, ktorý potvrdil v podstatnej časti rozsudok okresného súdu. Sťažovateľ v sťažnosti podrobne uvádza svoje argumenty, na základe ktorých sa domnieva, že právny názor krajského súdu vyjadrený v namietanom rozsudku je arbitrárny a zjavne

neodôvodnený. Základ svojej argumentácie sťažovateľ súhrnne vyjadruje v závere svojej sťažnosti v štyroch bodoch, pričom uvádza:

„Porušenie ústavného práva sťažovateľa vidí sťažovateľ v tom, že porušovatelia v 1) a v 2) rade:

- v rozpore s preukázaným skutkovým stavom nesprávne posúdili výšku náhrady škody,*
- nesprávne vyhodnotili, že sťažovateľ porušil svoje povinnosti vyplývajúce mu z Exekučného poriadku a platných právnych predpisov,*
- nesprávne vyhodnotili sťažovateľom namietaný nedostatok pasívnej legitímácie na strane sťažovateľa,*
- nezaoberali sa dôkazmi a tvrdeniami sťažovateľa, ktoré tento uvádzal v konaní pred porušovateľom v 1) rade a v podanom odvolaní ako aj skutočnosťami uvádzanými sťažovateľom, ktorými tento preukázal svoje tvrdenia v konaní.“*

Ústavný súd v súvislosti s námietkami sťažovateľa uvedenými v jeho sťažnosti konštatuje, že krajský súd v odôvodnení svojho rozsudku z 20. februára 2013 a okresný súd v odôvodnení rozsudku z 20. marca 2012 dávajú podrobné odpovede na sťažovateľove námietky, t. j. predovšetkým sa vysporiadali s otázkou pasívnej vecnej legitímácie sťažovateľa, skúmali výšku škody a tiež hodnotili, či sťažovateľ porušil svoju povinnosť ako súdny exekútor (predovšetkým v súvislosti s tým, či boli splnené podmienky na to, aby viedol exekúciu proti inému ako v exekučnom titule označenému povinnému). Konajúce súdy svoje závery dostatočným spôsobom odôvodnili, preto nie sú zjavne neodôvodnené a nemožno ich považovať ani za prejav svojvôle (arbitrárnosti). Predmetné rozhodnutia vyjadrujú jeden z možných spôsobov právneho posúdenia zisteného skutkového stavu, a preto sú ústavne udržateľné.

Argumentácia sťažovateľa je založená na jeho nespokojnosti s rozsudkami krajského súdu a okresného súdu a tiež je prejavom odlišného právneho posúdenia zisteného skutkového stavu. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že odlišné právne hodnotenie skutkového stavu je klasickým východiskom sporového konania, kde v súdnom konaní proti sebe stoja účastníci konania, ktorí majú odlišný a protichodný názor na vzniknutú skutkovú

situáciu, ktorá spravidla vyplýva zo zmluvného alebo zodpovednostného vzťahu medzi sporovými stranami. Súd, ktorý rozhoduje spor účastníkov konania, pri rozhodnutí v prospech jedného z účastníkov rozhodne v zásade aj v súlade s právnym názorom úspešného účastníka, teda spravidla v rozpore s právnym názorom neúspešného účastníka. Skutočnosti, ktoré sťažovateľ uvádza v sťažnosti, podľa názoru ústavného súdu sú len jeho odlišným právnym názorom na predmet sporu. Sťažovateľom uvádzané skutočnosti nijako nesvedčia o takých pochybeniach v postupe krajského súdu v namietanom konaní a v jeho rozsudku, ktoré by mali ústavnoprávny rozmer, teda ktoré by vytvárali priestor pre možnosť vyslovenia porušenia označených práv sťažovateľa podľa ústavy a dohovoru.

Na tomto základe ústavný súd dospel k záveru, že právne závery krajského súdu sú dostatočne odôvodnené, nemajú znaky arbitrárnosti, teda svojvôle, sú logické a vyplývajú z relevantných skutkových zistení, možno k nim dospieť aplikáciou a výkladom príslušných ustanovení predovšetkým Exekučného poriadku, zákona č. 58/1969 Zb. a zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“). V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru, v ktorej konštatoval, že postup súdneho orgánu, ktorý koná v súlade s procesnoprávnymi a hmotnoprávnymi predpismi konania v občianskoprávnej alebo trestnoprávnej veci, nemožno považovať za porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy alebo práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97). Ústavný súd nezistil žiadne také skutočnosti, ktoré by naznačovali možnosť vyslovenia porušenia základných práv sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu z 20. februára 2013 po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu predmetný právny výklad príslušných ustanovení Exekučného poriadku, zákona č. 58/1969 Zb. a zákona č. 514/2003 Z. z. krajským súdom ako odvolacím súdom takéto nedostatky nevykazuje. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom krajského súdu ako odvolacieho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo

arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným.

Na tomto základe ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade neexistujú skutočnosti, ktoré by signalizovali možnosť vyslovenia porušenia základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu sp. zn. 17 Co/270/2012 z 20. februára 2013 po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie, a preto ju pri predbežnom prerokovaní odmietol v tejto časti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku stratilo opodstatnenie zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uvedenými v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. októbra 2013